

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ТИХОНЧУК ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF TIKHONCHUK v. UKRAINE)**

(Заява № 16571/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

14 грудня 2006 року

ОСТАТОЧНЕ

14/03/2007

Це рішення стане остаточним відповідно до умов, визначених п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Тихончук проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою у складі:

п. П. Лоренцен, Голова,
пані С. Ботучарова,
п. К. Юнгвірт,
п. В. Буткевич,
пані М. Цаца-Ніколовська,
п. Р. Маруст,
пані М. Віллігер, судді,
та пані К. Вестердік, Секретар секції,
після обговорення у нарадчій кімнаті 20 листопада 2006 року
виносить таке рішення, яке було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 16571/03), поданою до Суду проти України громадянином цієї держави паном Сергієм Вікторовичем Тихончуком (далі – заявник) 24 квітня 2003 року відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція).

2. Уряд України (далі – Уряд) був представлений його Уповноваженими – пані Валерією Лутковською та паном Юрієм Зайцевим.

3. 26 травня 2005 року Суд прийняв рішення направити заяву стосовно пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу щодо тривалого невиконання рішень, винесених на користь заявника, на комунікацію Уряду. Того ж дня Суд вирішив, що відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції питання прийнятності і суті заяви розглядатимуться одночасно.

ФАКТИ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявник народився 1977 року та проживає у місті Нова Каховка Херсонської області. Він є колишнім працівником контрольованого державою підприємства ВАТ «Південелектромаш» (далі – Компанія).

5. Вихідні факти справи описані у справі «Анацький проти України» (№ 10558/03, пункти 5 - 8, від 13 грудня 2005 року).

А. Перший етап провадження

6. 7 лютого 2001 року Новокаховський міський суд Херсонської області зобов'язав компанію виплатити заявникові 3009 грн¹ в рахунок виплати заборгованості по заробітній платі. Це рішення було остаточним.

7. Відповідно до зауважень Уряду заявник ніколи не подавав виконавчий лист стосовно виконання цього рішення.

8. Заявник надав копію листа відділу державної виконавчої служби Новокаховського міського управління юстиції (далі – виконавча служба) від 6 травня 2005 року, яким йому було рекомендовано розпочати виконавчі провадження відносно рішення від 7 лютого 2001 року 26 лютого 2002 року.

9. На додачу заявник надав копію рішення виконавчої служби від 1 липня 2002 року, яким вона повернула йому виконавчий лист стосовно згаданого вище рішення без виконання. Зокрема виконавча служба послалась на неможливість виконати рішення з огляду на нестачу коштів у боржника, розпочату процедуру банкрутства щодо нього та тримання його активів у податковій заставі.

10. Рішення від 7 лютого 2001 року до цього часу залишається невиконаним.

В. Другий етап провадження

11. 29 грудня 2002 року Новокаховський міський суд зобов'язав Компанію виплатити заявнику 3359 грн² в рахунок погашення заборгованості по заробітній платі. Це рішення набуло статусу остаточного, і 13 лютого 2003 року виконавча служба відкрила виконавче провадження.

12. Рішення від 29 грудня 2002 року до цього часу залишається невиконаним.

ПРАВО

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

13. Відповідне національне законодавство викладене в рішенні у справі «Ромашов проти України» (№ 67534/01, пункти 16 – 18, від 27

1. 1 592,33 євро.

2. 1 623,28 євро.

липня 2004 року) та у справі «Трихліб проти України» (№ 58312/00, пункти 25 – 32, від 20 вересня 2005 року).

ЩОДО ПРАВА

14. Заявник скаржився, що органи державної влади не виконують рішення від 7 лютого 2001 року та 29 грудня 2002 року. Він посилався на пункт 1 статті 6 Конвенції, де зазначено:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

I. ПРИЙНЯТНІСТЬ

А. Скарга щодо невиконання рішення від 7 лютого 2001 року

15. Уряд стверджував, що заявник ніколи не подавав до виконавчої служби виконавчий лист стосовно рішення від 7 лютого 2001 року і тому не може скаржитись, що є жертвою невиконання органами державної влади рішення, що розглядається.

16. Заявник не надав коментарів з цього приводу.

17. Суд повторює, що заявник надав документи на доказ того, що виконавча служба відкрила виконавче провадження за рішенням суду від 7 лютого 2001 року, а потім зупинила його через нестачу коштів у Компанії (див. пункти 8 – 9 вище). Уряд не подав коментарі стосовно цих документів та не надав доказів протилежного. Тому Суд відхиляє попередні заперечення Уряду.

В. Скарга щодо невиконання рішення від 29 грудня 2002 року

18. Уряд подав заперечення стосовно вичерпання всіх національних засобів юридичного захисту, що були подібними до тих, які Суд уже відхилив (див. справу «Сокур проти України» (ріш.), № 29439/02, від 16 грудня 2003 року, та справу «Трихліб проти України», згадану вище, пункти 38 – 43). Суд вважає, що заперечення по цій справі повинні бути відхилені з тих же причин.

С. Висновки

19. Суд робить висновок, що скарги заявника за пунктом 1 статті 6 Конвенції стосовно затримки у виконанні рішень від 7 лютого 2001 року та 29 грудня 2002 року піднімають питання факту та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає вивчення справи по суті. Суд вважає, що заперечення по цій справі повинні бути відхилені з тих же причин. Таким чином, Суд повинен проголосити їх прийнятними.

II. ЩОДО СУТІ

20. У своїх зауваженнях стосовно суті скарг заявника Уряд зауважив, що не було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції.

21. Заявник не погодився.

22. Суд вважає, що рішення від 7 лютого 2001 року залишалось невиконаним протягом більше ніж п'ять років та десять місяців, а рішення від 29 грудня 2002 року – протягом більше ніж трьох років та одинадцяти місяців.

23. Суд повторює, що він уже визнав порушення пункту 1 статті 6 Конвенції у цілому ряді подібних справ, включно зі справами стосовно того самого контрольованого державою боржника – ВАТ «Південелектромаш» (див., наприклад, справу «Трихліб проти України», згадану вище, пункти 52 – 53; справу «Черняєв проти України», № 15366/03, пункти 19 – 20, від 26 липня 2005 року, та справу «Анацький проти України», згадану вище, пункти 21 – 23).

24. Розглянувши надані йому матеріали, Суд вважає, що Уряд не надав жодних аргументів чи доводів, що б змогли переконати його дійти іншого висновку у цій справі.

25. Отже, було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

26. У статті 41 Конвенції зазначено:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

27. Заявник вимагав виплати заборгованості, що належить йому за судовими рішеннями, та відшкодувати матеріальну та моральну шкоду, не зазначивши конкретних сум.

28. Уряд стверджував, що заявник не обґрунтував свої вимоги.

29. Суд вважає, що Уряд повинен виплатити заявнику невикладену заборгованість за судовими рішеннями, що належить йому, і це складатиме повне й остаточне задоволення його вимог стосовно матеріальної шкоди. Суд також вважає, що заявник зазнав моральної шкоди, та присуджує йому з огляду на це 2 300 євро.

B. Судові витрати

30. Заявник не надав жодних вимог з цього приводу. Тому Суд нічого йому не присуджує.

C. Пеня

31. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;
2. *Вирішує*, що у цій справі було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що:
 - а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна виплатити заявнику борг, що все ще належить йому, а також 2 300 євро (дві тисячі триста євро) компенсації моральної

шкоди, що повинні бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу, плюс суму будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявника;
(b) що зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки.

Вчинено англійською мовою і повідомлено в письмовій формі 14 грудня 2006 року згідно з пунктами 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

К. Вестердік
Секретар

П. Лоренцен
Голова